

— Мари, че какъ може хемъ грозде да се зоби, хемъ вино да се пие? Тая пѣсенъ лъже.

— Та то си е явно: или пѣсенъ лъже, или мома лъже... отговорихъ

Тая лукава критика още разяри Стайка. Тя хвърли мстителенъ погледъ на побѣдоносния Боримечка и загѣ съ растреперанъ отъ гнѣвъ гласъ:

Пѣйке ле, ружо въ градина,
Твоего ситно плетене
И мойто често ходене,
Давно не бжде залудо:
Давно се, Пѣйке, земеме!
— Йонко ле, черни ратаю,
Да бѣше Пѣйка либила,
Таквиъ свиначи, кат' тебе,
Свиначи и говедари,
Болѣрски черни ратаи,
Съ момци бихъ плеть градила,
Тебе бихъ, Йонко, турила
На мали врата доленъ прагъ,
Та кога минъ заминъ
Телцитѣ да си искарвамъ —
Чехлитѣ да си накалямъ
О тебе да ги истривамъ!...

На обида кървава отмъщение страшно.

Стайка изгледа гордо сега на около си. Ножътъ ѝ удари въ живо мѣсо. Иванъ Боримечката, като треснахтъ стоеше неподвиженъ съ широко испулени очи. — Изъ единъ пхтъ страшенъ неодържимъ хоходъ гръмъ. Цѣлата тлъка бѣше вперила любопитни погледи въ бѣдния Ивана. Отъ срамъ и отъ болезъ неистършимъ на самолюбиеото сълзи се показахъ въ очитѣ му. Това още по-подлудѣваше смѣха на около. Булка Цанковица се скара:

— Че какви сж тия подкачки? Така ли прилича да се хапхтъ моми съ ергени, намѣсто да се галхтъ и драгуватъ, като гургувичета?...